

DODELIJK SPIRITISME

Joke De Meyer

DODELIJK SPIRITISME

Jokes Detectivemysteries

2017

***B*eeecake Publishing**

Hartelijk dank aan mijn levensgezel, acht hondjes en vier vogeltjes voor de steun, evenals aan alle lieve mensen die dit boek mee hebben helpen realiseren.

1

Op een mistige avond houdt een zwartkleurige taxi halt voor de oprijlaan van een statig maar gedateerd landhuis, dat zich te midden van een bosrijk gebied in een dorp nabij Gent lijkt te verschuilen. Virginie stapt uit. De jonge brunette, getooid in kaki mantelpakje en wollen handschoenen, het is tenslotte bijna herfst, staart naar de robuuste woning. De exuberante maneschemen wordt gereflecteerd door de tientallen vensterramen. Het hemellichaam richt zich als schijnwerper op een theaterdecor, gevormd door het desolate gebouw met achtergrond vol loof.

De taxichauffeur opent de koffer en neemt haar valiezen uit de wagen. Tom Lammers is een kwieke vijftiger, mollig en attent, een soort lamme goedgezind. Hij draagt een bescheiden smoking, pet en lederen wanten. “Wees voorzichtig, Virginie! In La Portière gebeuren al sinds jaar en dag vreemde dingen. Men hoort er blijkbaar ook allerlei eigenaardige geluiden. Net alsof het er spookt! Daarom dat ik liever niet tot vlak bij het huis rijd!”

Virginie laat zich niet uit het lood slaan door de paniekerige reactie van haar bijgelovige, wat naïeve reisgenoot. Ze glimlacht, terwijl ze geniet van de aanblik van het gigantische erfgoed dat op haar wacht. Te midden van het groene paradijs, en omgeven door een stoere beukenhaag, pronkt de mysterieuze woning. Een met vergeelde herfstbladeren bedekt pad vormt de zanderige toegangsweg. Het roestige ijzeren hek staat uitnodigend open.

“Dat is allemaal kletspraat van de straat, beste man. Dit verblijf is een eeuwenoud familiebezit van de familie Lamoir. Men is altijd jaloers geweest op de idyllische omgeving. Dit zet mensen aan tot roddelen en ruzie stoken. Maar ik geniet beter van het uitzicht op deze wandelafstand!” Virginia wrijft triomfantelijk door haar halflange krullen.

“Ik hecht normaal ook geen waarde aan dergelijk geroddel, juffrouw. Maar ik heb uit goede bron vernomen dat het écht behekst zou zijn. Er weerklinkt bizar lawaai en ook zijn er soms schimmen te zien.” Tom voegt er nog verbaasd aan toe: “La Portière is toch al enige tijd eigendom van de Malsons en niet meer van de Lamoirs?”

Virginia slaat op dit laatste geen acht en relativeert zijn verhaal. “Ach, ik zal dat allemaal wel de baas kunnen zeker? Trouwens, als er geesten zouden verblijven, moeten ze aan mij huishuur betalen! Ik ben nu de nieuwe eigenaar.” Ze grapt, maar er besluipt haar tegelijk een gevoel van onbehagen. De woning is tenslotte meer afgelegen dan ze zich herinnerde. De vroeg indommende dag, geëscorteerd door mistsluiers, doet haar even ongerust naar adem happen. De dichte waas geeft een beklemmend gevoel.

Ze schrijdt langzaam naar de eikenhouten voordeur over het hobbelige pad. Tom gaat haar voor met de bagage. Rondom hen is het muisstil. Geen wind koestert de boomtakken op deze septemberavond. Hier en daar weerklinkt plots geritsel en Virginia schrikt op, maar denkt dan bij zichzelf dat het maar vogels of eekhoorns kunnen zijn. Ze verbiedt haar verbeelding op hol te slaan. Natuurlijk hebben de onrustwekkende woorden van haar begeleider geen positieve invloed gehad.

Ze naderen de massieve toegangspoort. De klimop die de hoge muren begroeit lijkt wel een natuurlijke tralies te vormen. Tom deinst terug. Virginie blijft koelbloedig en trekt aan de ouderwetse deurbel die aan hun rechterkant bengelt. Een schel geluid weergalmt. Haar ogen glijden omhoog en ze merkt dat iemand haar bespiedt. Op de bovenverdieping worden de venstergordijnen even verschoven. Lang kan ze er echter niet bij stilstaan, want al snel wordt de buitenverlichting aangestoken en zwaait de deur open. Een oudere dame in donkergrijs broekpak verwelkomt haar warmhartig.

“Dag juffrouw, u bent Virginie Malson, veronderstel ik. Hartelijk welkom in Huize La Portière, uw nieuwe thuis. Ik ben Sofia Loveling, de trouwe huishoudster van uw overleden tante Cathy. Kom binnen, het was een vermoeiende trip zeker, vanuit Brugge? En bedankt, Tom, voor de uitstekende service!” Sofia’s witte haren zijn opgestoken in een strakke dot. Ze schaamt er zich blijkbaar niet voor de rimpels die haar voorhoofd ontsieren bloot te geven. De rijzige dienstbode geeft de indruk enthousiast te zijn over de ontmoeting met het nichtje van haar vroegere bazin.

“Dat viel best mee. Aangename kennismaking, Sofia. Noem me maar Virginie, hoor. Het is een magnifiek buitenverblijf.” Ook de erfgename is opgetogen.

“Mag ik de koffers in de hal zetten? Ik kan niet lang blijven, er wacht nog een volgende klant op mij.” Tom wisselt een ongeruste blik uit met Sofia. Schuddend met haar hoofd negeert deze hem.

“Dank! Zeg me maar hoeveel, dan kunt u snel terug.”
Virginie neemt haar portefeuille.

“Ik moet nog wat opzoekwerk doen in de auto. Mijn gps-toestel functioneert niet meer optimaal.” De taxichauffeur is duidelijk nerveus. Virginie overhandigt hem het verschuldigde bedrag terwijl ze vol verwondering om zich heen kijkt in de indrukwekkende hal. De trap bevindt zich centraal en langs beide zijden zijn een tweetal deuren te zien. Een kristallen lichter zorgt voor de nodige helderheid. De oranje parketvloer lijkt net geboend te zijn. Aan de muren hangen schilderijen die de verschillende voorgaande bewoners afbeelden. De entree oogt veelbelovend.

Tom neemt afscheid en begeeft zich terug naar zijn wagen. Hij blijft onmiskenbaar op zijn ongemak. Sofia sluit de voordeur, doet de buitenlamp uit en maakt aanstalten om de koffers te nemen. Virginie houdt haar tegen. “Wacht even, ik help u wel! Het is hier schitterend! Al dat hout, de trap, de deuren, dit zorgt voor rustieke gezelligheid in overvloed. Zijn er nog mensen die hier verblijven?”

“Neen, juffrouw, excuseer, Virginie. Ik ben het enige personeelslid dat is overgebleven. U bent mijn nieuwe werkgever als u dat wilt. Ik ben hier al tien jaar in dienst.”

“Zeker en vast, Sofia! U bent mijn rots in de branding. Hoe zou ik hier mijn draai vinden zonder uw hulp? Wat een heerlijk pand! Waarom zijn de andere dienstboden vertrokken?”

Sofia twijfelt even alvorens ze haar antwoord geeft. “Omdat de toekomst na het overlijden van Edward Lamoir, de echtgenoot van uw tante Cathy, wat onzeker werd, zijn

ze ingegaan op nieuwe werkaanbiedingen. Mevrouw Malson ontving een overlevingspensioen en het werd financieel moeilijk om te zorgen voor het onderhoud en veel personeel te betalen. Ik ben de enige die overgebleven is.”

Virginie knikt begrijpend. Terwijl ze haar riante verblijf met bewondering blijft bezichtigen, borrelt een prangende vraag bij haar op. “De taxichauffeur sprak over bijzondere incidenten hier, zoals geluiden die mensen afschrikken. Klopt daar iets van, Sofia?” Sofia besluit alles op te biechten aan haar jeugdige patrones.

“Weet u dat uw tante zich bezighield met spiritisme? Hier in huis hield men vaak seances. Er werden geesten opgeroepen. Toen gebeurden er soms rare dingen. Veel collega’s konden dit niet meer aan en dit was ook een reden om te vertrekken. Na de dood van hun baas voelden ze hier een bovennatuurlijke aanwezigheid. Onzin natuurlijk ...”

Virginie is gefascineerd door het verhaal. Even denkt ze terug aan een gebeurtenis van vele jaren geleden, toen ze hier op bezoek was met haar ouders. Ze had als jong kind haar tante Cathy voor de eerste maal in een soort trance opgemerkt toen deze in de living mystieke spreuken prevelde. Cathy, de zus van haar vader, was vaak in gedachten verzonken en geestelijk moeilijk toegankelijk. Men schreef dit toe aan een lichte vorm van psychose. Ze werd vroeg weduwe en erfde het royale domein van haar welgestelde echtgenoot.

“Dat is wel wonderbaar om te horen. Ik heb mijn tante al sinds mijn twaalfde niet meer gezien. Er was een heuse familietwist. Maar ik herinner me inderdaad dat ze zich

bezighield met het occulte. Ze had ook een speciale gave om dingen te zien, te voorspellen. Heb jij soms iets eigenaardigs opgemerkt, Sofia?” Virginia richt zich tot haar enige vertrouweling in het reusachtige paleis.

Sofia aarzelt opnieuw even bij het beantwoorden van haar vraag. “Ik weet het soms niet. Ik ben nogal aards op dat vlak. Ik geloof niet in dergelijke toverkunsten, hoewel ik hier soms bang ben alleen. Het is een oude woning en men hoort van alles: krakende treden, gehuil van de wind. Er is ook geen alarminstallatie, maar ik ken het complex wel goed door er al die jaren te verblijven.”

Virginia merkt haar terughoudendheid op en gooit het gesprek over een andere boeg: “Ik ben zo benieuwd naar mijn kamer! U was deze waarschijnlijk in orde aan het brengen toen ik aankwam?”

Sofia is verbaasd en repliceert ontkennend: “Neen hoor, dat heb ik vanmorgen al gedaan. Ik was in de keuken bezig met het maken van een gehaktbroodje als avondmaal.”

Virginies gedachten dwalen af. Speelt verbeelding haar parten in deze nogal spookachtige omgeving of is er toch meer aan de hand? Bevindt er zich iemand op de bovenverdieping? Sofia lijkt iets te verbergen ... Deze laatste verontschuldigt zich intussen kort en haast zich naar de keukenruimte achteraan het huis. Blijkbaar bevindt het gerecht zich in de oven en is er risico op aanbakken. De antieke wandklok in de hal registreert met acht dreunende bonzen het tijdstip.

De taxichauffeur checkt ondertussen het navigatiesysteem op het dashboard. Hij meent iets gehoord te hebben en

verlaat de wagen. Dadelijk merkt hij op dat een van de voorste banden lek is. Vloekend opent hij de kofferbak en haalt de krik eruit. Hij deponeert ze naast het wiel. Plots weerklinkt geritsel van bladeren en Tom draait zich angstig om terwijl hij de omgeving afspeurt. De vele bomen en struiken in combinatie met het mistgordijn maken de invallende duisternis dreigend. Hij praat zichzelf moed in. Takken kraken. Hij huivert. Bevend keert hij zich opnieuw om, maar krijgt de kans niet om te schreeuwen. Er volgt een harde slag. Enkel een klapwiekende uil vormt de stille getuige van het drama dat zich afspeelt.

2

Virginie zet haar verkenningstocht verder en is meteen betoverd door haar groteske slaapkamer. Een majestueus hemelbed prijkt tegen de beige wand als een pronkende zwaan in het water. De parketvloer straalt in combinatie met de rustieke commode en kleerkast sereniteit uit. Ze wrijft met haar hand over het meubilair en verplaatst zich even terug in de tijd. Wat waren die uitstapjes tijdens haar jeugd hier fantastisch, de ouderwetse sfeer van het landhuis van haar tante Cathy opsnuiven. Die voelde zich eenzaam na het overlijden van haar echtgenoot, waardoor ze zich volledig stortte op het spiritisme. Het oproepen van geesten uit een vervlogen tijdperk bracht haar een vorm van verlichting, zeker binnen dit gepaste decor: een inspirerend verblijf dat de tand des tijds had doorstaan en waar verschillende generaties zich hadden genesteld. De familie van haar man haatte haar, omdat ze dit wonderlijke bezit verwierf na zijn dood. Ze aasden op het felbegeerde familie-erfgoed en sindsdien ging het bergaf met haar. Ze werd een kluizenaar, een zonderling, overgeleverd aan de spoken uit het verleden. Ook met haar broer, Virginies vader, kwam het niet meer goed. Ze leefden in onmin met elkaar. Net alsof ze door het oproepen van het hiernamaals allerlei boze krachten had doen ontwaken ... En nu werd Virginie de eigenares van dit grondgebied. Als dat geen grote verantwoordelijkheid is om te dragen. Wat zouden de familieleden van haar oom hierover denken? Haat, frustratie, wrok ...

Ze schuift de groene gordijnstof opzij en tuurt door het vensterglas. Het uitzicht is erg wazig, zeker in dit afgelegen gebied. Niet enkel de nevels vormen een spelbreker, maar ook het opkomende duister. De talrijke bomen en struiken camoufleren het sombere gebouw. Aan de einder fonkelen lichtjes van autosnelwegen en de dorpskern. Ze hoort de kamerdeur knarsend opengaan en draait zich ontsteld om. Als ze Sofia ziet staan, haalt ze opgelucht adem.

“Morgenochtend zult u een beter zicht hebben op alles hier, Virginie. Nu is het een oase van stilte en duisternis.” Sofia wil de koffers beginnen uitpakken, maar Virginie schudt het hoofd.

“Dank je, beste Sofia. Ik zou graag wat alleen zijn nu. Het is zo lang geleden dat ik hier vertoefd heb en allerlei herinneringen komen bovendrijven. Ik ga wat rusten en bekijk morgen mijn bagage wel.”

“Zoals je wilt. Ik ga terug naar beneden. Als je me nodig hebt, ik ben in de keuken. Er wacht alvast een verkwikkend aperitief op jou!”

“Je bent een lieverd. Je vormde een echte steun en toeverlaat voor mijn arme tante. Nu draag ik de last van dit, weliswaar magnifieke, verblijf en ben dankbaar dat ik op jou kan rekenen.” Sofia glimlacht en verlaat de kamer terwijl ze de deur sluit.

Een kleine pendule aan de muur zorgt voor een rustgevende tikcadans. Virginie strekt haar armen geuwend uit en laat zich vallen op de stevige matras. Ze wil even haar ogen sluiten en alles laten bezinken. Wat is haar leefwereld veranderd op een aantal weken. De nieuwe dame van La

Portière worden, wie had dat durven denken? Tante Cathy had zelf geen kinderen en heeft alles aan haar overgelaten bij testament. Dit moet zeker wrevel geven bij de verwanten van haar oom. Ze aasden al zo lang op het domein. Nu is het haar bezit, en zal zij zelf voor erfgenamen zorgen?

Er weerklinkt gekraak vanop de trap. Virginie schrikt op en springt uit bed. Zou Sofia terug naar boven komen? Zich toch niet op haar gemak voelend in de geheimzinnige residentie, opent ze de kamerdeur en loert rond op de overloop. Er is niets of niemand te bespeuren en alle deuren zijn gesloten. Met voorzichtige tred begeeft ze zich naar de traphal. Daar buigt ze zich voorover, maar bemerkt ook niets verdachts. Is het slechts inbeelding? Op dit soort eeuwenoude plaatsen met levendige houten materialen valt er altijd wel iets te horen. Dan hoort ze opnieuw een ander geluid, net het geschuifel van voetstappen. Het lijkt vanuit een van de kamers te komen. Haar hart klopt in de keel. Dit kan Sofia niet zijn, die is aan het werk in de keuken. En er is niemand anders in het huis. Ze trilt op haar benen, maar besluit moedig op onderzoek uit te gaan.

Voorzichtig sluipt ze naar links tot bij de aangrenzende deur. Ze rukt deze impulsief open en sluit kort de ogen. Na op de lichtsakelaar geklikt te hebben, kijkt ze verwonderd rond. Er is niets bijzonders te zien. Enkel ongeveer dezelfde ruime, bemeubelde slaapkamer met badkamer-gedeelte en een venster dat uitziet op de tuin. Ze slaakt een zucht van verlichting, doet het licht uit en de deur dicht, en zet haar gewaagde tocht verder. Bij de volgende kamers speelt zich hetzelfde scenario af. Tot ze bij een andere traphal komt, waar een lamp brandt aan het plafond. Hier kwam het geluid vandaan! Geknars en beweging ...

Waarheen zouden deze treden leiden? Dat is de zolder! Ze kan het zich weer voor de geest halen. Daar vonden ook bepaalde seances van haar tante plaats. Toen die in extase verkeerde, keken zij en haar andere familieleden soms verbouwereerd, soms geamuseerd toe. Cathy's ogen rolden van links naar rechts en ze kraamde onzinnig gebrabbel uit.

Met bevende handen aan de trapleuning gekluisterd, vangt Virginie de beklimming aan. Er is duidelijk iets of iemand aanwezig achter het luik dat de toegang van deze verdieping met de zolderkamer verbindt. Wat gebeurt daar? Is er reden tot paniek? Moet ze niet terugkeren en Sofia roepen? Waarom is ze niet in Brugge gebleven bij haar oude vertrouwde stek? Overweldigd door allerlei verwarde gedachten komt ze dichterbij het luik. Nu is het moment aangebroken, niet aarzelen, maar doen! Met al haar kracht en gedrevenheid slaat ze het obstakel open, zodat de zolderruimte zichtbaar wordt.

Deze zone is echter verduisterd, enkel de enigmatische maan komt piepen door een van de vensters. Het is opnieuw akelig stil geworden. Ze betreedt de zoldervloer en zoekt gejaagd de lichtschakelaar. Waar was die nu weer gebleven? Ze gilt het uit wanneer de valdeur terug dichtvalt. Ze houdt angstvallig haar handen voor de ogen.

Net op dat ogenblik gaat het licht aan en hoort ze bulderend gelach. Ze opent haar vingers en gluurt. Een achttal mensen in avondkledij staan voor haar neus. Ze is verrast en weet even niet hoe te reageren. Het zijn blijkbaar allemaal bekenden van haar.

De bruinharige Terrence Bateman, een knappe en sportieve leeftijdsgenoot van Virginie, komt dichterbij, neemt haar

handen vast en roept uitbundig: “Verrassing, lieverd! Wij zijn het, je geliefde, je familie en vrienden! We wilden je verrassen als nieuwe *lady* van La Portière!” Ze bekommt even van de doorstane emoties en omhelst dan haar verloofde, die feestelijk is uitgedost in donkerblauw maatpak.

“Jullie zijn echt niet te doen! Ik heb doodsangsten uitgestaan. En Sofia, die wist hier natuurlijk van. Vandaar dat gordijn dat ik zag verschuiven op de slaapkamer. Sloebbers, jullie hebben me de duivel op het lijf gejaagd in dit spookhuis!”

Bianca Castel, Virginies beste vriendin, een pronte en slanke blondine in blauwe jurk, neemt ook gierend van de pret haar arm vast.

“We konden het echt niet laten! Zeker toen we vernamen dat dit je entree was. En die taxi hebben wij ook geregeld om je hierheen te laten brengen. Met de hulp van een garagist hebben we jouw wagen een beetje gemanipuleerd. Zo hadden we ruimschoots de tijd om iedereen hier samen te brengen!”

“Jullie zaten hier verborgen bij mijn aankomst? Niet te doen! En jullie wagens en bagage en zo?”

Een gezette vijftiger met kleine bril en bruin klassiek kostuum, namelijk Hendrik Malson, de beminnelijke oom van Virginie, trekt zijn verraste nichtje ook eens grinnikend tegen zich aan.

“De wagens bevinden zich op een parking in het dorp. Wij blijven hier enkele dagen bij jou om je wat op te vrolijken.

Het was een spontane verrassing! Je bent mijn favoriete nichtje.”

Terwijl Virginie geniet van de affectie van haar schijnbaar sympathieke oom, komt ze terecht in het vizier van Marian Prinsen, de hautaine en afstandelijke echtgenote van Hendrik. De zwartharige vrouw in rode avondjapon kijkt haar nijdig aan. Ze lijkt de lieveling van haar man duidelijk enig geluk te misgunnen.

“Je oom Hendrik weet wel van aanpakken, lieverd. En zo vullen we de zielige leegte in je leven een beetje op. Wat een kolossaal gebouw voor zo’n jong ding.” Haar ogen spuwen vuur.

Virginie heeft de tijd niet om de andere genodigden te begroeten, want plots weerklinkt gekrijs van beneden. Het gezelschap is verbaasd en daalt gehaast de trappen af.

“Behoort dit ook tot de verrassing? Ik heb al genoeg gehad vandaag,” moppert Virginie. Ze kan er wel om lachen, maar heeft er toch haar bedenkingen bij. Gaat dit alles niet te ver? Zeker als men denkt aan de griezelige gewoontes van de vorige bewoonster.

Wanneer ze op de gelijkvloerse verdieping zijn aangekomen, zien ze een totaal ontredderde Sofia staan in de hal. De voordeur staat wagenwijd open. De dienstbode weet met de handen geen blijf en haar ogen zijn verstart. Ze kijkt hen allen lijkbleek aan en tiert: “De chauffeur, Tom Lammers, is dood!”

Er volgt een onwezenlijke stilte, waarin enkel het sinistere getik van de staande klok te horen is.

3

Het is wat later op de avond. Enkele politiewagens zijn gestrand rondom de imposante residentie. De zone rond het huis is reglementair afgebakend. Rechercheurs Brian Verleyen en Karen De Meyer, twee dertigers en coryfeeën van de Gentse opsporingsdienst, zijn zoals gewoonlijk trouw van de partij. Ze vertoeven in de reusachtige hal. Een aantal agenten sporen de omgeving af met zaklampen en honden. Virginie, Sofia en de gasten bevinden zich, ont-hutst door de dramatische gebeurtenissen, in de zitkamer.

Verwaande ijdeltuit Brian heeft last van een eerste herfstverkoudheid en begint te niezen. Hij loopt er wat slordig bij in een lange, grijze mantel en een doordeweekse jeans. Ongeschoren en met ongekamde, lichtbruine haargolven, lijkt hij een ‘look sauvage’ te willen uittesten. Of is het eerder een ‘bohemian style’? Zijn zakdoek klampt hij kreunend vast in de rechterhand. Hij heeft een uitputtende week achter de rug. Hij is bezig met de verhuis naar een ander appartement in hetzelfde gebouw, omdat dit iets groter en gezelliger is. Het venster in de living biedt trouwens uitzicht op de Gentse Korenmarkt en dat zorgt voor voldoende leven in de brouwerij. Al moet hij wel opletten dat hij niet vergeet een handdoek rond zijn middel te knopen wanneer hij de badkamer verlaat. Dit kan immers voor hilarische toestanden zorgen, zelfs vanaf de vierde verdieping. Als hij denkt aan de verkeersopstoppingen die zich voordoen bij het flatgebouw en aan de oudjes die passeren met zoomlenzen, begint hij te glimlachen. Je hebt

nu eenmaal x-factor of niet, gniffelt hij bij zichzelf. Maar dan wordt hij opnieuw overvallen door een hevige niesbui en vloekt.

Zweverig warhoofd Karen loopt op wolkjes. Ze heeft een nieuwe vriend aan de haak geslagen en is blij dat ze Brian uit haar hoofd heeft gezet. Haar kersverse lief is een computerfanaat en ze heeft hem leren kennen via internet. Haar datingprofiel houdt ze angstvallig geheim voor haar collega's en aanvankelijk geloofde ze er zelf niet in, maar het kan toch meevallen. Tegenwoordig is het sociale leven eerder opgebouwd uit virtuele dan uit reële contacten, zo denkt Karen althans. Iedereen meet zich graag een andere identiteit aan: het is makkelijk je te verbergen achter het computerscherm met een nepprofiel en allerlei gewaagde onlineactiviteiten uit te voeren.

In haar felblauwe jurk met beige vest ziet Karen er stralend uit vanavond. Ook heeft ze zich een sluike, acajoukleurige kapsel laten aanmeten. Rob brengt een nazomergevoel in deze grauwe herfstperiode. Hij heeft wel een typisch nerdvoorkomen: petieterig brilletje, klassiek kapsel met middenscheiding, stoffen broek en wollen trui. Ondanks zijn stuntelige houding, heeft hij voor haar iets speciaals, zijn het de diepliggende ogen of is het de orde die hij geeft aan haar woelige bestaan? In ieder geval voelt ze zich meer op haar gemak met een minder aantrekkelijke partner. Geen uitputtende don juan meer! Zij vormt nu zelf de geraffineerde verleidster, giechelt ze in gedachten.

“Gaan we tot de ondervraging van de betrokkenen over, miss droomland? Je staat al de hele tijd naar je smartphone te gluren. Toch weer die Rob niet, hè? Er moet ook nog gewerkt worden.” Brians toon klinkt verwijtend.

“Zeg, niet jaloers doen hè, bosaap. Let maar op met je niesbuien! Slaap je nog steeds naakt? Een deftige pyjama staat op je cadeaulijst, zeker nu de koude seizoenen voor de deur staan. En neem papieren zakdoeken in plaats van die verlepte linnen. Da’s hygiënischer.” Karen bergt de gsm op in haar vestzak.

“Ik ben vermoeid. Verhuizen naar een andere flat vraagt veel energie. En vroeger had ik helpers, maar waar zijn die gebleven? Zwevend in de zevende hemel? Ik zal wel aarden. *Hatsjie!*”

“Och, hou op, je wordt een brompot. Hoelang is het geleden dat je nog eens goed ... ? Daar is Martin. Laten we luisteren naar wat hij ons te vertellen heeft.”

Een flegmatieke veertiger en patholoog van dienst voegt zich bij het gezelschap. Martin Dekkers is groot van gestalte, met zilverkleurige coupe en quasi rimpelloos gelaat. Hij merkt tot zijn jolijt op dat er nog steeds gekibbel is tussen de twee excentriekste leden van het team. Meestal houdt Martin zich stoïcijns op de achtergrond. Zelf heeft de lijkschouwer ondanks zijn gedistingeerd voorkomen tijdelijk de zoektocht naar een nieuwe partner gestaakt. Hij betaalt nu de tol van een aantal mislukte huwelijken en mag een groot deel van zijn salaris afstaan aan zijn exen. Toch heeft hij zich een nieuwe sportwagen aangeschaft en koestert hij een trouwe vriend, zijn schattige labrador Laïka. De snelle auto vliegt nooit uit de bocht en de attente hond verwelkomt hem telkens opnieuw met likjes op de wang. De gewezen echtgenotes deden hem amper kronkelen van genot en achter elke kus zat een valstrik verscholen, meestal de smeekbede voor een nieuwe kredietkaart op hun naam. Ze bezaten echter ook opmerkbare kwaliteiten,

vooral ten aanzien van zijn kledingkeuzes: deze ochtend is hij vertrokken met twee verschillende kousen aan. Ach, welk lijk gaat zich daar dood aan ergeren, grijnst hij in gedachten.

“Rustig aan, jullie lijken net een getrouwd koppel. Misschien vandaar dat jullie naast het werk best gescheiden blijven. Ik kan het weten, geen gezeur meer van een eega. Ik vind alles wat ik nodig heb bij mijn trouwe Laika.” Martin is ontroerd door zijn eigen woorden.

“Ga je dan naar de hondenschool? En heeft je Ferrari niet dringend een beurt nodig, alleez, een groot onderhoud welteverstaan?” Brians humeur wordt er niet beter op. “Kom anders eens gewoon ter zake.” Hij snottert gefrustreerd.

“Tom Lammers lag op de oprijlaan naast zijn taxivoertuig. Hij heeft een zware klap op het hoofd gekregen met de krik die naast hem lag. Hij was op slag dood door een inwendige bloeding en dit alles is vermoedelijk nog maar een uur geleden gebeurd. De krik wordt overgemaakt naar het labo voor verder onderzoek van eventuele vingerafdrukken en dergelijke.” Martin negeert Brians gezeur en geeft nuchter zijn analyse weer.

“Dus het was een gelegenheidsmoord, geen voorbedachten rade? Met de krik van de auto. Of iemand wou hem ombrengen en heeft hiervoor het eerste het beste wapen genomen? Maar normaal ligt dit werktuig toch in de koffer.” Karen talmt om haar gsm te kunnen bekijken voor eventuele berichten van Rob, doch houdt zich in.

Martin laat alle opties open. “Dat valt allemaal te bezien. Er zijn rond de plaats van de misdaad op het eerste gezicht geen andere sporen te ontdekken. Getuigen vinden zal moeilijk zijn, want het huis ligt heel erg afgelegen. We kunnen een rondvraag doen in de buurt, misschien waren er toch passanten.”

“Het is toch duidelijk. Iemand heeft een band gesaboteerd, waarschijnlijk toen Tom en Virginie naar het huis wandelden. Nadien wou Tom deze vervangen en haalde hij de krik tevoorschijn. Kort nadien moet hij neergeslagen zijn.” Brian knort. Er volgt wederom een forse niesbui en hij snuit luidruchtig zijn neus. Karen en Martin kijken elkaar vol leedvermaak aan.

Martin begeeft zich terug naar de forensische ploeg buiten. Terwijl Karen en Brian verder ronddwalen in het grote verblijf, besluit hen toch een gevoel van onbehagen. Er hangt een angstwekkende sfeer, of is het de moord die alles bezoedelt?

“Volgens de geruchten zou dit huis behekst zijn, betoverd door geestoproeping en dergelijke gekke toestanden. Geloof jij daarin? Elk dorp heeft wel zo’n spookwoning. *Hatsjie!*” Brian krijgt tranen in de ogen door het hoesten en roept medelijden op.

“La Portière draagt alleszins een lange geschiedenis mee. Dit is een gebouw dat doorleefd is en vele generaties heeft zien komen en gaan, met geboortes en overlijdens. Misschien kunnen we een ouijabord gebruiken, welke overledene zou jij willen spreken?” Karen is gepassioneerd door deze fabelachtige gedachte en negeert de zich aanstellende collega. Maar Brian gunt geen aandacht aan

haar fantasie, hij is toch zo snipverkouden. “Wat een vraag! Liefst niemand. Ik vind dat allemaal flauwekul. Waarom zouden die geesten ons willen spreken, ze hebben eindelijk rust gevonden. *Hatsjie!*”

“Grapjas,” zegt Karen lachend. “Je hebt gelijk, ik zou mijn overleden vader weleens willen vragen hoe hij het uithield bij mijn moeder, de controlefreak. Maar misschien had hij wel zo iemand nodig. In ieder geval, Tom is niet vermoord door een spook. Die hebben toch geen krik nodig om iemand om te brengen?”

“Wat vraag je aan een klopgeest?” Brian doet een vergeefse poging opgewekt te zijn. “Is de bel kapot? Dat is een oude mop!” Dan maant Karen haar teamgenoot aan tot actie: “Laten we beginnen met de huishoudster, Sofia Loveling. Kom op, snotjong!” De prille liefde lijkt haar vleugels te geven.

De detectives zonderen zich af in een besloten bureau aan de rechterkant van de hal. Gevuld met een statige secretaire en enkele Louis Quinze-stoelen geeft deze crèmekleurige kamerruimte de indruk van een muf dokterskabinet. Sofia hapt naar adem en begint gespannen haar relaas over de dramatische gebeurtenissen. Ze heeft koffie en kamillethee op een dienblad meegebracht en op de schrijftafel geplaatst.

“Toen mevrouw Virginie Malson boven was, wou ik naar de keuken gaan. U weet, er was een verrassing gepland voor haar. De gasten verborgen zich op de zolderkamer en wilden een grap uithalen. Ik wou een tas kamillethee brengen om haar te helpen ontspannen, toen ik toevallig door het raampje naast de voordeur keek. Ik stak de buitenspot even aan en merkte in de verte dat de taxi nog niet vertrokken

was.” Sofia is nog onder de indruk van het drama, maar blijft zich professioneel van haar taak kwijten.

“En toen bent u naar buiten gegaan. U vond het dus verdacht. Zat Tom niet in het verrassingscomplot? Wachtte hij niet op een teken om ook naar binnen te komen?” Karen neemt de leiding over het gesprek en kiest resoluut voor koffie zonder melk of suiker. Ze wil haar hersenen extra stimuleren.

“Neen, helemaal niet. Tom is eigenaar van het taxibedrijf en we hadden hem gevraagd om mevrouw Malson op te halen in Brugge. Het is een heel verhaal. Haar familie en vrienden wilden haar verrassen met een feestje hier en niemand mocht iets weten. Vandaar dat die taxi werd ingeschakeld, om tijd en gelegenheid te hebben voor onze onderneming.” Sofia nipt van de tas kamillethee.

“Dus Tom speelde slechts een passieve rol in dit gebeuren. Kende u hem goed? Had hij vijanden?” Brian wrijft over zijn kriebelende neusgaten. Hij opteert voor thee, in de hoop dat deze hem vrolijker zal stemmen.

“Ik kende hem slechts oppervlakkig. Zijn bedrijf is gevestigd in het dorp en vroeger maakte wijlen mevrouw Cathy Malson gebruik van zijn diensten. Ze had een labiele gezondheid en kon zich vaak moeilijk concentreren, waardoor het gevaarlijk was om een wagen te besturen.”

“Oké, en toen spoedde u zich naar de auto en stelde tot uw ontzetting vast dat hij dood was. En u bent onmiddellijk naar het huis gerend. Hebt u iets of iemand verdacht opgemerkt?” Karen neemt alsnog een suikerklontje en laat het in haar koffietas glijden. Helaas niet voorzichtig

genoeg, zodat er wat koffie op het schoteltje plenst. Ze glimlacht, handigheid is nooit echt een deugd van haar geweest.

Sofia schudt bedrukt het hoofd. “Euh, neen. Het is ook donker en mistig. Niet echt aangenaam weer om lang buiten te blijven. Ik was geschrokken en snelde naar binnen. Ik heb geschreeuwd en het hele gezelschap kwam naar beneden. Terrence, de vriend van Virginie, en haar oom Hendrik zijn gaan kijken. De rest bleef hier. Toen ze terugkwamen en het drama bevestigden, hebben we jullie dadelijk opgebeld.”

“U bent al lang in dienst van Cathy Malson?” Brian geniet van Karens geknoei met het servies, maar moet zelf alert blijven voor ontsnappend neusvocht. De zakdoek valt uit zijn hand en discreet probeert hij deze op te rapen. Dit manoeuvre verloopt niet echt zonder ongemak, tot groot jolijt van zijn collega.

Sofia zet haast mechanisch de conversatie verder: “Toch al een tiental jaren. Ik ben de enige die overgebleven is na het overlijden van mijnheer Edward Lamoir, de man van mevrouw Cathy Malson. Mevrouw Cathy Malson kon geen werkzekerheid meer bieden. De zorg voor de goede staat van het landgoed kost enorm veel geld. En mijn collega’s waren ook bang. Soms hoort men hier allerlei rare geluiden, maar dat is meestal geritsel van bladeren en gekraak van houten deuren en trappen. Dit doet de verbeelding soms op hol slaan en mevrouw Malson had ook een eigenaardige hobby, ze was vaak een spiritistisch medium.”

“Bent u altijd dienstbode geweest? Hebt u een partner, kinderen?” Karen wil meer te weten komen over de gereserveerde gezelschapsdame van de vorige eigenares.

Sofia vouwt weifelend haar handen samen en verbergt op die manier een ring aan haar vinger. Net op het moment dat ze een antwoord poogt te formuleren, horen ze geschreeuw dat van buitenaf komt. Karen verontschuldigt zich en gaat haastig kijken. Brian snottert verder en bedankt Sofia voor de opbeurende kop kamillethee. Hij slurpt enthousiast, maar jammert wanneer hij zijn bovenlip bijna verbrandt.

Een hoogbejaarde man, in antracietkleurige regenjas en met een wandelstok in de rechterhand, waggelt in de richting van het domein. De politieagenten wijzen hem erop dat het verboden terrein is wegens misdaadonderzoek.

Hij schreeuwt op dreigende toon: “Ik had jullie gewaarschuwd! Zolang er geen echte Lamoir terugkeert in La Portière, zullen er slachtoffers blijven vallen. Gerechtigheid heeft reeds gezorgd voor de dood van die goudzoekster Cathy Malson en nu is de nieuwe eigenares aan de beurt. De opgeroepen geesten zorgen voor ons. Het domein behoort de Lamoirs toe, tot in de eeuwigheid!”

Karen is verbijsterd. Deze grijze senior met verbitterd aangezicht zit vol met diepe haatgevoelens. Het schimmige decor wordt verder ondergedompeld in een dikke erwtensoep.